

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 211:

Forslag til lov om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon.

Af Elisabeth Arnold (RV) og Marianne Jelved (RV).

(Fremsat 28/1 92. Første behandling 30/1 92. Betænkning 20/2 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg må starte med at sige: Jeg tænkte det nok! Nogle havde måske troet, at der ville blive en længere debat under andenbehandlingen af palæstinensersærloven, men sagen er jo, at regeringspartierne på nøjagtig samme måde som de partier, der nu vil trumfe loven igennem, er interesserede i at få den så hurtigt som overhovedet muligt igennem udvalget, at der ikke skal være alt for meget polemik om sagen, og at den skal være afgjort, inden vi har fået ordentligt drøftet, hvad denne lov egentlig medfører.

Dér, hvor man så kan se at debatten foregår, er som sædvanlig i medierne. Hvad må man ikke læse i dagens B.T.! At de menige medlemmer – for det er jo dem, der bliver sendt i byen – ønsker et folketingsvalg om denne her sag. Det er jo også noget, det er populært at gå ud og sige til befolkningen, for regeringspartierne ved udmærket godt, hvad vælgerne mener om denne fuldstændig uanstændige særlovgivning.

Men hvad sker der så? De mere – hvad skal man sige? – ledende politikere inden for de forskellige politiske partier, f.eks. i dagens B.T. gruppeformand hr. Gammelgaard, afviser de menige medlemmers ønske om et valg med meget korte bemærkninger om, at den sag overhovedet ikke skal debatteres.

Hvad sker der så yderligere i dag? Der sker det, at jeg her i formiddags får et svar fra statsministeren på et spørgsmål til statsministeren om, hvilke parlamentariske konsekvenser re-

geringen vil drage, hvis dette forslag bliver vedtaget, hvilket det jo altså beklageligvis bliver. Statsministeren svarer, at regeringen er imod lovforslaget – ja, det er sivet ind – og at regeringen stemmer imod lovforslaget – det er også sivet ind. Men hvad der nok ikke rigtig er sivet ind hos menige medlemmer af regeringspartierne, er, at statsministeren ikke kan anbefale at udskrive et folketingsvalg på sagen.

Der er adskillige områder, som ikke er ordentligt belyst inden for denne særlov. Jeg har stillet spørgsmål til ministeren direkte, fordi der meget, meget hurtigt blev lukket af for spørgsmål i udvalget; derfor har jeg måttet gøre det personligt til ministeren.

Der er bl.a. et væsentligt spørgsmål, hvor jeg spørger, om ministeren på baggrund af oplysningerne om, at det reelle antal palæstinensere, der vil få asyl, hvis Det Radikale Venstres palæstinenserforslag vedtages, er ca. 470, vil oplyse den skønsmæssige størrelse af de omkostninger, det danske samfund påføres ved vedtagelsen af den radikale særlov. Det har jeg ikke fået noget svar på endnu, og jeg synes nok, det er væsentligt, at man oplyser om de økonomiske konsekvenser, som dette lovforslag får, når det bliver vedtaget.

Jeg kan ikke anbefale, at man blot skøjter hen over problemerne og haster lovforslaget igennem. Jeg vil anmode om, at forslaget kommer tilbage til udvalget, og at vi tager op, f.eks. hvad de økonomiske konsekvenser er. Efter de udtalelser, der er kommet fra regeringspartierne menige medlemmer om, at man på det nærmeste skulle have et valg – en folkeafstemning ville man ikke være med til, men et valg er der åbenbart nogle der ønsker – synes jeg nok, at vi må have sagen tilbage til udvalget.

Det er en skandale, hvis dette forslag bliver vedtaget. Jeg vil godt anklage landets justitsminister for simpelt hen at have lagt sin vilje i fru Marianne Jelveds håndtaske. Jeg synes, det er en skandale ud over alle grænser, at ministeren i så vigtig en sag blot kapitulerer over for Det Radikale Venstre, rækker armene i vejret og siger: Jamen der er jo et flertal uden om regeringen. Jeg synes, ministeren skylder at give en forklaring her fra talerstolen i stedet for bare at sidde i salen og lade tingene passere, som om intet var hændt.

Arne Melchior (CD):

[Arne Melchior]

CD har jo gjort rede for sin stilling til lovforslaget i vort betækningsbidrag. Jeg tager ikke ordet for at tjene fru Pia Kjærsgaard i dette, at sagen hastes igennem – det er der slet ikke tale om, blot fordi man ikke tager ordet til det principielle i et lovforslag ved anden behandling; det kan man lige så gerne og rigtigt gøre ved tredje behandling – men jeg har nogle bemærkninger dels til ministeren og dels om nogle af de andre partiers betækningsbidrag.

Til ministeren vil jeg gerne sige, at denne sag jo har vrimlet med fejl og uheld. Fejl kan jo ske, og det er menneskeligt at fejle, men det er ikke lige så tilgiveligt at fremture. Jeg skal gøre opmærksom på, hvad jeg må anse for at være en ganske beklagelig fejl, som er indtruffet efter førstebehandlingen, nemlig under udvekslingen af spørgsmål og svar.

Der blev i spørgsmål nr. 11 spurgt om, hvilke andre nordiske lande og EF-lande der afviser at tilbagesende palæstinensiske flygtninge til Libanon. Der blev givet en række svar om praksis i forskellige lande. Om Spanien stod der, at der ikke er nogen fast praksis, men at de spanske myndigheder i princippet vil tilbagesende afviste palæstinensiske flygtninge.

Da vi så fra udvalgets side spurgte: Jamen er der udsendt nogen fra Spanien, kom svaret, at det er der ikke. Der er ikke fra Spanien tilbagesendt statsløse palæstinensere til Libanon. Jeg citerer her fra besvarelsen af spørgsmål nr. 29, og der står videre:

»Spørgsmålet har imidlertid heller ikke været aktuelt for Spanien, da der kun har været ganske få sager, og der har ikke været anledning til at tage stilling til spørgsmålet.«

Hvorfor svarede man ikke det første gang? Man gav dette uldne svar: Der er ikke nogen fast praksis, men i princippet gør man det, i stedet for ærligt at sige, at det er der ikke tale om, der er ikke udsendt nogen.

Næsten endnu værre blev det i svaret vedrørende Holland. I det oprindelige svar på spørgsmål nr. 11 siges der om Holland:

»I Holland er man ikke principielt imod at tilbagesende afviste statsløse palæstinensiske asylsøgere til Libanon.«

Det er svaret. Man må altså gå ud fra, at de ikke er imod, så de gør det. Men da der så også om Holland blev spurgt mere specifikt, fik vi i besvarelse nr. 30 følgende svar:

»For så vidt angår Holland har det hollandske justitsministerium oplyst, at Holland fra 2. januar 1992 er begyndt at sende statsløse palæstinensere tilbage.«

Altså fra i år! Og citatet fortsætter:

»Foreløbig er to tilbagesendt til Israel, der har accepteret dem. Den ene var fra Vestbredden, den anden fra Gaza.«

Jeg mener, at det er groft kritisabelt, at udvalget får så mangelfulde oplysninger, at jeg ikke viger tilbage for at sige, at de er direkte urigtige, og kun fordi udvalget er vågent, får man så sagens rigtige sammenhæng. Her er der med garanti ikke tale om hændelige fejl. De øvrige hændelige fejl kan vi så i øvrigt drøfte ved tredje behandling.

Jeg har så et par bemærkninger, først til betækningsbidraget fra De Konservative og Venstre. Jeg er lidt skuffet, fordi der er en række ting, man ikke forholder sig til, men man forholder sig i starten til, »at det er beklageligt, at sagsbehandlingstiderne i asylsager kan udstrækkes så langt, som det er tilfældet efter det gældende system i henhold til udlændingelovgivningen.«

Hvem er det egentlig, der har ansvaret for denne udlændingelovgivning, hvis det ikke er KV-regeringens justitsminister? Denne justitsminister tilsagde første gang i april 1990 – vi nærmer os altså stærkt 2-års-dagen – at han ville fremsætte forslag til ændring af udlændingeloven. I august samme år sagde statsministeren efter et konservativt gruppemøde – jeg ved, at justitsministeren var bortrejst – at nu ville det lovforslag snart komme. Det er altså nu 1 år og ca. 6 måneder siden. Vi har ikke set det ændringsforslag endnu; mange har rykket for det, men vi har ikke set det endnu. Derfor mener jeg ikke, at det lige er op til Venstre og De Konservative at beklage, at reglerne ikke er gode nok. CD har gang på gang sagt, at vi meget gerne vil stramme disse sagsbehandlingstider og appelmuligheder, men vi har med god føje afventet ministerens forslag til hvordan.

Derimod forholder KV's betækningsbidrag sig ikke til det ret væsentlige spørgsmål om, hvem der har kompetencen; det har vi omsider fået nogle notater frem om. KV beskæftiger sig heller ikke med, at der her er tale om eventuel udsendelse fra Danmark til et besat land, og vi ved fra en af besvarelserne, at Libanon er et besat land, og at foruden libanesiske myndig-

[Arne Melchior]

heder kontrollerer også syriske myndigheder ankommende ved deres indrejse i f.eks. Beirutslufthavn.

KV's betænkning bidrag forholder sig heller ikke til serien af svar på, hvordan andre lande, nordiske og EF-lande, praksis er i disse sager. Det har da lidt relevans – jeg vil personlig mene, at det har megen relevans – at vide, at de lande, vi er så tæt knyttet til både ved forskellige alliancer og ikke mindst i praksis, leve-måde og retsopfattelse, for de flestes vedkom-mende kommer til et helt andet resultat end det, som regeringen kommer til.

Til slut har jeg en bemærkning til Fremskridtspartiets betænkning bidrag, hvor der øverst på side 6 i betænkningen står, at »frem-mede strømmer ind til hele verdens socialkon-tor: Danmark.«

Det er ikke, fordi jeg har særlig lyst til at diskutere den slags ting med Fremskridtsparti-et eller med fru Pia Kjærsgaard personlig, men jeg vil godt have sagt i denne debat, at det er en total misforståelse, at Danmark er hele ver-dens socialkontor. Der er i forhold til befolk-ningernes størrelse flere udlændinge, der strømmer til Norge, til Sverige, til England, til Holland, til Belgien, til Frankrig, til Tyskland, til Østrig og til Italien. Det har jeg sort på hvidt, at sådan forholder det sig. Hvis Dan-mark var hele verdens socialkontor, skulle vi have den 10- eller 20-dobbelte tilstrømning til Danmark af, hvad vi har. Vi har faktisk færre asylansøgere end alle disse mange lande i Nor-den og EF, som jeg her har nævnt, så hvis vi er hele verdens socialkontor, er vi det altså i tred-jе række, og der er en halv snes andre lande, der er os nærstående både geografisk og på an-den måde, som væsentligt mere har rollen som socialkontor.

Det er en hånlig måde at omtale dansk prak-sis på, for den er forkert, og det er en hånlig måde at omtale mængden af mennesker på, der søger tilflugt: som om de alle sammen kom her for at tage noget op af lommen på fru Pia Kjærsgaard & co.!

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Lad mig til hr. Arne Melchior's bemærknin-ger om tilbagesendelsesproceduren læse føl-gende spørgsmål, nr. S 437, som jeg har stillet, op:

»Vil ministeren med henvisning til spørgs-mål nr. S 445 af 19. januar 1988 fra Pia Kjærsgaard (FP) oplyse, om han nu er bekendt med tilfælde, der dokumenterer, at asylansøgere, der efter at have fået afslag på asyl i Danmark er blevet sendt tilbage til, hvor de kom fra, se-nere er blevet forfulgt i deres hjemland med fængsel, tortur eller henrettelse?«

Der er i sidste uge kommet det svar fra mini-steren, at Direktoratet for Udlændinge over for Justitsministeriet har oplyst, at man fortsat ikke er bekendt med tilfælde, hvor hjemvendte asylansøgere er blevet udsat for forfølgelse med baggrund i de forhold, der har foreligget for danske myndigheder ved deres stillingta-gen til asylansøgningen, og at ministeren kan henholde sig til det pågældende svar.

Det synes jeg er ret interessant, når vi disku-terer denne problemstilling.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Der er flere gange i Retsudvalget stillet spørgsmål, der minder om det, hr. Tom Behnke nu refererer at han har stillet, og jeg kan sige, at de svar, vi har fået, svarer til det, hr. Tom Behnke citerer.

Men på et tidspunkt – jeg kan ikke huske hvornår, det er et par år siden – fik vi det svar, at direktoratet ingen mulighed havde for og heller intet ønske havde om at følge, hvad der hændte med de mennesker, som man udviste fra Danmark. Derfor ved direktoratet det naturligvis ikke, for det følger ikke de mennesker. I det øjeblik de er sendt ud af landet, er det slut med at følge dem fra dansk side, og derfor ved man det ikke fra de danske myndigheders side. Man ved det derimod fra nogle private organi-sationer, som prøver at følge dem.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Tom Behnke bruger jo den praksis at give nogle oplysninger, der ikke kan bruges til noget, for den omstændighed, at noget sådant ikke er direktoratet bekendt, kan ikke give no-get som helst udsagn om, hvorvidt det fore-kommer. Direktoratet for Udlændinge i Dan-mark har jo ikke pligt til og har ikke folk på stedet til at finde ud af, om sådan noget er fo-rekommet.

[Arne Melchior]

Men desuden er det afgørende i sagen jo, at hvis det skulle være forekommet, må det i sagens natur være uhyre sjældent, for der er næsten ikke udsendt nogen. Jeg må bede hr. Tom Behnke om at læse svarene på spørgsmål 11 og spørgsmål 30, hvor landene jo gennemgås. Tyskland udsender aldrig nogen, det ved hr. Tom Behnke jo udmærket, og land for land er der kun ganske enkelte tilfælde. Hvis der i alt er udsendt 10 – jeg tror, det er i den størrelsesorden – og der ikke er sket de 10 noget, giver det så tryghed for, at man har lov til at udsende i den tro, at der ikke sker noget?

Jeg vil benytte lejligheden til at stille et spørgsmål til justitsministeren, som jeg ikke forventer at han skal besvare her, men jeg skal senere stille det gennem udvalget. Jeg vil gerne have belyst, hvilke regler der gælder i flygtningekonventionen fra 1952 og i eventuelle senere dokumenter om dette at tilbagesende personer til et okkuperet land. Tredjebehandlingen af lovforslaget behøver naturligvis ikke at afvente svaret, for det kan vi få senere, men vi må have oplyst, om det er dansk retspraksis og international retspraksis at gøre noget sådant.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Vi trænger jo i allerhøjeste grad til at høre nogle – hvis jeg må tillade mig at kalde det sådan – væsentlige personer i denne sag, f.eks. forslagsstillerne, justitsministeren og de meget emsige folketingsmedlemmer fra regeringspartierne, som har været ude at sige, at nu skal der udskrives valg på denne sag.

Jeg ved ikke, om hr. Svend Heiselberg står i sidegangen, men jeg synes faktisk, at hr. Svend Heiselberg skylder sig selv, Folketinget, pressen og alle mulige andre at være til stede under denne behandling. Jeg synes, det er ganske utilstedeligt, at man kan skrive et sådant indlæg, som hr. Svend Heiselberg har skrevet i B.T. i går, og at man i Jyllands-Posten for en måned siden kunne give Fremskridtspartiet ret i, at der skal være en folkeafstemning om denne sag, og at man så sidder og lurepasser og ikke gør noget som helst.

Man kan beskyldte Fremskridtspartiet for meget, og det har været gjort, også meget uberegtiget igennem tiderne, men vi har dog i det mindste en holdning til disse her sager. Det er ganske enkelt lusk, det, som regeringspartier-

nes menige medlemmer gør. Det er stemmefiskeri, uærligt stemmefiskeri ud over alle grænser, at man ikke står ved det, som man udtaler til pressen.

Jeg vil godt høre Det Radikale Venstre, som jeg ellers betragter – og det være sagt i en positiv ånd – som et seriøst arbejdende parti. Jeg er meget uenig med Det Radikale Venstre i de politiske synspunkter, men jeg synes, det plejer at arbejde seriøst. Jeg vil godt høre fru Elisabeth Arnold, som til Information har sagt, at jeg jonglerer med tallene, når det drejer sig om kriminaliteten for de palæstinensere, der nu får opholdstilladelse. Det er altså ikke mig, der er kommet med de tal, det er Justitsministeriet, som er kommet med tallene, og som jeg holder mig til.

Fru Elisabeth Arnold siger også, at der kan jongleres, at det kan misforstås. Kan fru Elisabeth Arnold have siddende på sig, at et lovforslag, som fru Elisabeth Arnold er medforlagsstiller til og ordfører for, er til at manipulere med, uden at det kommer tilbage i udvalget, sådan at vi kan få undersøgt tingene til bunds? Det er mediepolitik, så det klodser, og jeg vil anklage Det Radikale Venstre for at være populistisk i denne sag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

De oplysninger, der er kommet fra Justitsministeriet, er baseret på udtalelser fra Direktoratet for Udlændinge, så Fremskridtspartiet er meget lydøret, hvis der er andre til stede i salen, som kan fremtrylle eksempler på, at udviste asylansøgere er blevet forfulgt i deres hjemland. Det kan være, at hr. Arne Melchior kan.

Hr. Arne Melchior kom også med den påstand, at der var adskillige lande – og en række blev nævnt her – der tager flere asylansøgere ind, end man gør i Danmark. Hvis man sætter det i forhold til befolkningstallet i de enkelte lande, så har vi papir på, at inden for EF er det Danmark, der modtager flest asylansøgere pr. indbygger, plus at Danmarks lovgivning giver et direkte retskrav på familiesammenføringer. Det synes jeg man skal have med i diskussionen.

Formanden:

Hr. Grove for en kort bemærkning. Vi har endnu en ordfører, der sidder og venter.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Hr. Arne Melchior beskæftigede sig med vores betænkningens bidrag, der ganske nøje tager udgangspunkt i det foreliggende lovforslag. Vi har tilkendegivet, at vi synes, at den sagsbehandling, vi har, er for lang, og vi har også flere gange tilkendegivet, at vi gerne vil have den forkortet, og det arbejder justitsministeren med, men vi beskæftiger os ikke med mange andre ting. Det eneste, vi her har sagt klart, er, at vi synes, at de relevante myndigheder og ikke en tilfældig lovgivning i Folketinget skal behandle sagerne, og at vi gerne vil have forandret den lange sagsbehandling. Det er det, vi tager stilling til, og vi gav klart udtryk for vores holdning ved førstebehandlingen; der er intet ændret i det.

Jeg kunne da sige meget om hr. Arne Melchior's betænkningens bidrag, men det er nu engang hr. Arne Melchior's ansvar, hvordan hr. Arne Melchior vil lave sit betænkningens bidrag, og hvis hr. Arne Melchior synes, det er godt, så skal jeg ikke blande mig i det, men er hr. Arne Melchior klogere på, hvordan Venstre og De Konservative skal lave deres betænkningens bidrag? Vores følger nøje den lovgivning, der ligger på bordet. Grundlaget for det er, at man har været her i landet i 12 måneder; det er det, vi beskæftiger os med, og vi siger klart nej, som vi gjorde ved førstebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Som forslagsstiller til dette forslag har jeg naturligvis intenst og opmærksomt lyttet til hvert ord, der er blevet sagt ved denne anden behandling. Jeg har heller ikke følt, at Fremskridtspartiets bidrag til debatten bragte noget nyt frem, som jeg behøvede at svare på, og jeg ser ikke nogen grund til endnu en gang at forklare omverdenen, at Det Radikale Venstre og Fremskridtspartiet er dybt uenige om disse sager, for det mener jeg er et fastslået faktum, som der ikke er nogen grund til at gentage. Men angående den aktuelle sag, som fru Pia Kjærsgaard henviste til, om den kriminalitetsstatistik, som blev refereret i en pressemeddelelse i går, hvor jeg har udtalt til pressen, at fru Pia Kjærsgaard jonglerer med tallene, står jeg ved hvert eneste ord, jeg har sagt. Hvis fru Pia

Kjærsgaard opmærksomt læser teksten – det har hun åbenbart ikke gjort ordentligt – vil hun også kunne se, at ingen kan beskrive, hvad det er for en kreds af personer, der vil kunne opnå opholdstilladelse; ingen kan sætte navn på dem, ingen kan sætte alder på dem, ingen kan fortælle, om de er gift eller ugift, eller hvor mange slægtninge der eventuelt skal familiesammenføres med dem. Direktoratet kan overhovedet ikke udtale sig om det.

Så bliver der nævnt nogle statsløse palæstinensere, som står i kriminalstatistikken, og der er nævnt 61 personer. Hvem ved, om ikke disse 61 personer er blandt de 77 personer, som det andetsteds er nævnt at man ikke ved hvor er. Der er intet, der siger, at disse 61 personer er omfattet af dette lovforslag. Desuden er der adskillige af disse personer, som allerede er dømt og straffet med både fængsel og indrejseforbud; det vil sige, at de overhovedet ikke skal ind under lovens rammer. Det er derfor, at udlændingelovens § 10 skal træde i anvendelse som ved enhver anden sag om opholdstilladelse. Derfor er det manipulation ud over alle bredder, når fru Pia Kjærsgaard siger, at der er både brandstiftere, voldtægtsforbrydere og alt muligt andet godtfolk blandt de personer, der skal ind under denne lovgivning. Det er fordrejning, og hvis fru Pia Kjærsgaard bare lukker øjnene op og læser, hvad der står i teksterne, vil hun kunne give mig ret.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

En urigtig påstand bliver ikke rigtigere af, at den bliver gentaget. Hr. Tom Behnke sagde for lidt siden, at Danmark var det land, der i forhold til indbyggerantallet tog imod flest asylansøgere og flygtninge. Nu har jeg ikke medbragt papirerne med tallene til denne debat, idet jeg faktisk troede, at i det mindste hr. Tom Behnke læste det materiale, som er tilgængeligt for Retsudvalget, og hvoraf disse tal fremgår, og det fremgår således også, at hr. Tom Behnkes påstand ikke er rigtig.

I øvrigt vil jeg godt føje til, at antallet af ansøgere, der melder sig ved de danske grænser, er faldende, og at antallet af afslag gennem de seneste år har været stigende, så der er intet hold i de påstande, der her blev fremført af Fremskridtspartiet.

[Dorte Bennedsen]

Lad mig så lige slutte med den bemærkning, at når fru Pia Kjærsgaard for et øjeblik siden sagde noget i retning af, at det, der foregik nu, var et udslag af en uhyggelig populisme, går jeg ud fra, at fru Pia Kjærsgaard hentydede til sit eget indlæg.

Formanden:

Hr. Arne Melchior for en kort bemærkning. Der er endnu to korte bemærkninger, og så synes jeg at vi skulle give den sidste ordfører en chance.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Min meget ærede og meget gode kollega hr. Grove skuffede mig for en gangs skyld ganske voldsomt, især da han tog udtrykket »tilfældig lovgivning« i sin mund. Nu kan man ikke diskutere med formanden og gør det heller ikke, i hvert fald ikke under møderne, men er der noget i Folketinget, der hedder tilfældig lovgivning? Er det den, som hr. Grove sådan tilfældigt stemmer imod? Når hr. Grove stemmer for, er den så velovervejet? Jeg vil tillade mig som medlem af dette Ting at hævde, at det udtryk ikke kan eksistere; der er ikke nogen tilfældig lovgivning her i huset. Bedre blev det ikke, da hr. Grove minsandten bebrejdede mig, at jeg forholdt mig til KV's betænkning-bidrag. Han kunne også sige meget om CD, sagde han, men det ville han lade være med. Jamen et betænkning-bidrag er vel et indlæg i debatten, og er debatten ved anden behandling af et lovforslag ikke egnet til at forholde sig til de indlæg i debatten, som de enkelte partier har afleveret til betænkningen? Skal jeg have kritik for det? Jeg mener, at jeg har oplevet hr. Grove som en meget mere erfarende og meget bedre og rimeligere parlamentariker.

Så vil jeg blot sige til hr. Tom Behnke, at jeg ingen pligt har til at kende sådanne eksempler. Jeg erklærer her, at jeg ved, at der er eksempler, og at jeg nok skal fremskaffe dem, men jeg sagde udtrykkelig, at det ikke var afgørende. Libanon er besat af en stat under ledelse af diktatoren Hafez al-Assad, ingen bestrider, at det er en politistat, og det, at man har kunnet sende 10 eller 20 mennesker til dette land og i forvejen har tjekket, at de var populære hos præsident Hafez al-Assad, er vel ikke noget tegn på, at andre også kan sendes af sted.

Danmark som socialkontor: Der kommer 3.000–5.000 flygtninge hertil om året ud af verdens millioner af flygtninge, og så skulle det pludselig være rigtigt at søge at bilde befolkningen ind, at man ude i Afrikas og Asiens lande har Danmark stående som verdens socialkontor; det betegner jeg som fuldstændig uvirkeligt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Med denne lov gennemfører Folketinget tilfældig lovgivning, som hr. Grove sagde. Ved førstebehandling udtalte hr. Grove, at et flertal truede regeringen, og det ser vi nu at regeringen fandt sig i. Det er da fortvivlende. Jeg fatter ganske enkelt ikke, at regeringen vil være det bekendt. Jeg håber, at ministeren i øjeblikket sover lige så dårligt om natten over denne sag, som jeg gør, men jeg tvivler ærligt talt på det. Jeg ved ikke, om fru Elisabeth Arnold kan finde hvile, men jeg synes, at det er svært. Er man slet ikke klar over, hvad det er, man gør ved at gennemføre denne lov? Det er altså mere alvorligt end til at sidde og ryste på hovedet og smile ad; det er en dybt tragisk og alvorlig sag.

Nu kan jeg se, at hr. Svend Heiselberg er til stede. Jeg vil gerne have, at hr. Svend Heiselberg går op og bekræfter, at regeringen vil have et valg på denne sag. Fru Inge Dahl-Sørensen har udtalt sig særdeles markant, når det gælder udlændingelovgivning, og fru Birthe Rønn Hornbech, hr. Svend Aage Jensby, fru Pernille Sams og fru Hanne Severinsen er blot nogle af dem, jeg kan nævne, men justitsministeren? Nej! Man sender de menige medlemmer ud for at fortælle, hvor alvorligt det er, og det er alvorligt.

Kan fru Elisabeth Arnold leve med, at de svar, vi får fra Justitsministeriet, inviterer til manipulation, for det sagde fru Elisabeth Arnold til dagbladet Information? Min opfattelse er, at Informations journalistik er sådan lidt i stil med Det Radikale Venstre: Man er langtfra enig i alt, hvad der står, men det er dog seriøst. Kan fru Elisabeth Arnold leve med, at hendes lovgivning får svar fra Justitsministeriet, som inviterer til manipulation? Kan fru Elisabeth Arnold og justitsministeren leve med, at vi ikke har fået ordentlige svar på, hvad de økonomiske konsekvenser bliver? Kan fru Elisabeth

[Pia Kjærsgaard]

Arnold og justitsministeren leve med, at det af et svar til mig fremgår, at når denne særlov bliver vedtaget, er der nu yderligere 1.500 personer, som skal have opholdstilladelse med hvad deraf følger af retskrav på familiesammenføringer, og hvad ved jeg. Kan man virkelig leve med den lovgivning?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Når man hører, at de fleste af fru Pia Kjærsgaards angreb går på regeringspartierne, kan man indimellem få indtrykket af, at det er regeringspartierne, der har fremsat dette lovforslag, men det er det ikke. Vi er imod lovforslaget. Vi var imod, da det blev fremsat, vi var imod ved førstebehandlingen, vi er imod i dag, og vi er imod, når det kommer til tredje behandling på torsdag.

Jeg kan også garantere fru Pia Kjærsgaard for, at når der på et eller andet tidspunkt kommer et valg, vil vi huske dette lovforslag, og vi vil fortælle i vores valgkamp, at vi var imod det, fordi det er et lovforslag, som er urimeligt, uacceptabelt og uforståeligt, og det har vi klart givet udtryk for i vort betækningsbidrag. Det er urimeligt, fordi det er en total desavouering af Flygtningenævnet, det er uacceptabelt, fordi man herved belønner en lille gruppe på ikke mere end 400 mennesker, som ikke vil acceptere lov og ret, og det er uforståeligt, fordi Folketinget lovgiver i enkeltsager. Det har vi klart og tydeligt markeret, og fru Pia Kjærsgaard kan være helt sikker på, at vi vil tage det med, når valget kommer om 2 eller 3 år.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Jeg har også stor respekt for hr. Arne Melchior, blot ikke når hr. Arne Melchior optræder på den skolemesterfacon, som tilfældet var her i dag, og belærer Venstre og Det Konservative Folkeparti om, hvordan vi skal lave vores betækningsbidrag, og beskylder os for forskellige ord, vi ikke har sagt. Det eneste, jeg gerne vil medgive hr. Arne Melchior, er, at det er en tilfældig lovgivning. Man laver en konkret sagsbehandling, men da man fremsatte lovforslaget, vidste man ikke, hvor mange der kom med. Det er ikke en længerevarende lovgivning, og den gælder kun for et bestemt lille

område, så det er for os at se en tilfældig lovgivning, der kun er kommet frem, fordi nogle palæstinensere opholdt sig i kirken.

Det, vi derimod lægger op til, er en varig lovgivning. Vi ønsker nemlig ændrede regler, så vi får en bedre lovgivning og en hurtigere sagsbehandling på dette område. Dette er den værst mulige sagsbehandling.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Pia Kjærsgaard spurgte mig, om jeg kunne leve med, at et enkelt svar fra Justitsministeren i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag inviterede til manipulation. Jeg kan godt leve med det, for jeg faldt ikke for fristelsen, men det gjorde fru Pia Kjærsgaard. Hun lukkede det ene øje, lukkede det andet halvt på klem, læste ikke, hvad der stod i teksten, og på det grundlag kom hun med en bombastisk pressemeddelelse. Jeg synes, det er for dårligt, at fru Pia Kjærsgaard ikke læser ordentligt på teksten.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Helge Adam Møller sagde for et øjeblik siden, at Det Konservative Folkeparti var imod denne form for lovgivning.

Jeg vil gerne minde om, at ved førstebehandling af forslaget gav jeg på mit partis vegne udtryk for, at vi bestemt ikke syntes, at dette var den mest ønskværdige fremgangsmåde, men at vi var tvunget til at støtte dette forslag, fordi ministeren havde siddet et meget stort flertal i dette Folketing overhørig. Man skal ikke glemme, at 5 partier, de tre, som nu har erklæret, at de vil støtte forslaget, plus Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti, i september måned 1991 henvendte sig til ministeren og bad ham om at bruge den myndigelse, han rent faktisk har i henhold til udlændingeloven. Det ønskede han ikke, og det vil jeg godt gentage her ved andenbehandlingen.

Når hr. Grove siger, at det er en tilfældig lov og ikke nogen varig løsning, vil jeg gerne understrege, at for Socialdemokratiet er det allervigtigste ved denne lov det, der står i bemærkningerne, nemlig at der nu er et flertal, som vil gøre noget seriøst, så vi får nedbragt disse

[Dorte Bennedsen]

sagsbehandlingstider. Vi har uden held forsøgt det ved adskillige lejligheder over for ministeren, men de er ikke blevet væsentligt nedbragt, og vi mener i vort parti, at den normale sagsbehandling ikke må tage over 12 måneder. Vi mener det ud fra et menneskeligt synspunkt, men også ud fra et administrativt og et samfundsmæssig synspunkt vil det være klogt at få disse tider bragt ned. Det tegner der sig nu et flertal for, og det synes vi er det helt væsentlige og varige ved denne lov.

Formanden:

Debatten er ikke forbi endnu, så jeg håber, at fru Pia Kjærsgaards bemærkning kan blive den sidste korte bemærkning i denne runde. Jamen nu stopper vi, for der er lejlighed til at tage stilling til indtil flere efterfølgende indlæg.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kan ikke læse andet ud af den besvarelse på bilag 13 i Retsudvalget end det, jeg har givet udtryk for, og hvis fru Elisabeth Arnold eller Justitsministeriet har en anden udlægning, synes jeg, man helt klart heroppefra må fremlægge den udlægning, andre kan få ud af besvarelsen.

Yderligere udtales det også af Direktoratet for Udlændinge, at der er så mange uafklarede spørgsmål om særloven. Det må politikere da også skrive sig bag øret, eller er de fuldstændig ligeglade med de organer, som er nedsat til at afgøre disse sager? Skal vi nu fremover afgøre hver evig eneste sag i Retsudvalget eller i folketingsalen, for sådan må det blive, hvis dette skal stå til troende.

Jeg vil meget gerne have en tilbagemelding fra de retspolitiske ordførere og regeringen om, hvordan man stiller sig til, at vi begærer sagen tilbage i udvalget, eller om man fortsat bare ønsker, at den skal sjaskes igennem så hurtigt som overhovedet muligt. Det er sjusk ud over alle grænser med en meget beklagelig særlov.

Formanden:

Jeg skal gøre opmærksom på, at når et medlem har bedt om, at lovforslaget går tilbage til udvalget, så går det tilbage til udvalget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Det fremgår af betænkningen, at Kristeligt Folkeparti indstiller forslaget til forkastelse, og jeg skal kort begrunde, hvorfor vi gør det.

Vi ønsker ikke at lave en direkte lovgivning for enkelte grupper af asylansøgere. I aftes deltog jeg i et møde med flere asylansøgere, og jeg kan sige, at dette lovforslag har afstedkommet megen drøftelse blandt asylansøgere i Danmark. De kan ikke forstå, hvordan man kan lave en direkte lovgivning for enkelte grupper af asylansøgere, og jeg må sige, at jo mere jeg har talt med forskellige asylansøgere, jo mere overbevist bliver jeg om, at det ikke er den rigtige måde at løse et konkret problem på.

Det rigtige er, at vi følger gældende lovgivning, og vi mener, at når vi har den principielle opbygning med et flytningenævns og muligheden for at give opholdstilladelse af humanitære grunde, er det den rigtige vej. Dette kan vi ikke medvirke til.

Så vil jeg gerne her understrege det, som jeg også har sagt før: at det haster med at nedbringe de alt for lange sagsbehandlingstider. Nu må tiden være inde til, at vi går fra ord til handling og snarest tager et initiativ, så det, alle er enige om, også kan blive virkelighed på området.

Justitsministeren (Engell):

Vi havde i forbindelse med førstebehandlingen af lovforslaget en debat, jeg tror varede 3-4 timer. Jeg havde selv ordet 8 gange under debatten, og derfor er det i virkeligheden ikke meget, jeg her ved andenbehandlingen kan tilføje. Men der blev stillet nogle enkelte spørgsmål.

Fru Pia Kjærsgaard sagde meget morsomt, men ikke særlig rigtigt, at jeg havde deponeret min vilje i fru Marianne Jelveds håndtaske. Nu har jeg aldrig set fru Marianne Jelved med en håndtaske, men derudover er billedet forkert, for vi har sagt fuldstændig klart og utvetydigt fra regeringens side – jf. også det, hr. Helge Adam Møller nævnte tidligere – hvorfor vi ikke kan tilslutte os forslaget, og det skal jeg ikke gentage. Vi mener, at der er tale om særbehandling, afgrænsningsproblemer, at det kort sagt er forkert at gennemføre en særlovgivning for én gruppe.

Fru Pia Kjærsgaard var inde på – det er der også stillet spørgsmål om i udvalget, som jeg

[Justitsministeren]

har givet svar på – hvilke omkostninger der vil være for det danske samfund med det antal opholdstilladelser, som loven danner grundlag for, og fru Pia Kjærsgaard var meget vred over, at vi ikke havde været i stand til at give en mere præcis besvarelse end den, der er givet skriftligt til Folketingets Retsudvalg.

Hvordan i alverden skulle vi kunne forudsige, i hvilket omfang palæstinensere, som efter denne lov får opholdstilladelse i Danmark, efterfølgende måtte få et arbejde eller ikke være i arbejde, være omfattet af sociale udgifter eller være berettiget til at modtage sociale ydelser? I hvilket omfang skulle vi kunne gøre op, om palæstinensere, som f.eks. starter en virksomhed eller tjener penge og betaler skat, pludselig lægger noget i statskassen, tilfører bruttonationalproduktet noget, som så i givet fald skulle modregnes?

Kort sagt lader den slags spørgsmål sig ikke besvare, og derfor synes jeg ikke, det er rimeligt at kritisere mig for, at jeg ikke er i stand til at give et mere præcist svar. Fru Pia Kjærsgaard kender niveauet for sociale ydelser og for overførselsindkomster i det danske samfund og ved dermed også, hvad der i givet fald kan blive tale om af økonomiske konsekvenser i forbindelse med de palæstinensere, som måtte være omfattet af denne lovgivning.

Der har været mange drøftelser, hvor fru Pia Kjærsgaard også har kritiseret regeringen og regeringspartierne for, at vi ikke i denne sagen tog en folkeafstemning eller et folketingsvalg. Vi har sagt, at vi er imod, og vi har anvendt de parlamentariske midler, som er til rådighed ved at argumentere og klart præcisere, hvorfor vi ikke kan tilslutte os forslaget, men vi tager hverken folkeafstemning eller valg på en enkelt sag.

I forbindelse med udlændingeproblematikken er der generelle overordnede spørgsmål, som vi anser for vigtigere; og som fru Dorte Bennedsen var inde på, tegner der sig nu for første gang i lang tid nogle muligheder for, at et flertal i Folketinget kan samles om ændringer, som bl.a. vedrører procedurerne, sagsbehandlingsgangene for disse sager, så man kan sige, at selv om det meste af det har været skidt, er der i hvert fald én ting, denne sag har været god for, nemlig at det er gået op for alle partier i Folketinget, på regeringssiden og på oppositionssiden, at vi ikke kan leve med et

system, hvor man har mulighed for at holde sager i gang så længe, at det til sidst fremkalder en reaktion som den, vi nu oplever i Folketinget, som vi ikke mener er rigtig, men som altså bygger på, at det er lykkedes nogle at holde sagerne i gang i en meget lang periode.

Hr. Arne Melchior var meget kritisk i sit indlæg. Man skulle næsten tro, at CD stemte for loven, men nu har jeg læst i betænkningen, at CD har samme holdning som regeringspartierne, i hvert fald når vi skal trykke på knapperne ved tredjebehandlingen, og det er jeg tilfreds med, men man kan ikke ligefrem sige, at hr. Arne Melchior's indlæg her på talerstolen har bygget op til denne stemmeafgivning. Det skal jeg ikke blande mig videre i, men jeg synes ærlig talt ikke, at den kritik, som hr. Arne Melchior rettede mod de besvarelser, som vi har givet i Folketingets Retsudvalg, var rimelig. Jeg ser ingen modstrid med de oplysninger, der er indhentet om forholdene i forskellige lande og om deres måde at behandle disse sager på, men det er klart, at i takt med, at Retsudvalget har ønsket yderligere oplysninger, søger vi selvfølgelig at tilvejebringe dem.

Hr. Arne Melchior bad mig også belyse, hvilke regler der gælder i FN's flygtningekonvention om tilbagesendelse til lande, hvor der kan være tale om besættelsesstyrker eller tilsvarende, eller hvor andre magter har indflydelse. Jamen hele FN's flygtningekonvention fra 1951 handler om dette ene tema, nemlig at de lande, der har tilsluttet sig konventionen, forpligter sig til ikke at sende mennesker, som risikerer forfølgelse af politiske, religiøse eller etniske årsager, tilbage til lande, hvor en sådan risiko er til stede. Det er hele sigtet, hele indholdet af FN's flygtningekonvention, og derfor, ligesom jeg var inde på det, da vi havde førstebehandlingen, vil jeg advare stærkt imod, at Folketinget, hvad enten det er Retsudvalget eller politikere i det hele taget, går ind i en diskussion om nogle forhold i f.eks. Libanon, hvor det klart efter loven er Flygtningeævnet, der tager stilling til, om der skal gives asyl på grund af en individuel risiko for de enkelte asylansøgere. Som jeg også sagde under førstebehandlingen, føler jeg, at noget af det mest ubehagelige vil være, hvis vi i folketingsalen eller i Retsudvalget går ind i nogle overvejelser og blander os i den kompetence, som efter loven klart er tillagt Flygtningeævnet.

[Justitsministeren]

Fru Dorte Bennedsen nævnte de 12 måneder, altså igen spørgsmålet om sagsbehandlingslængden, og som vi også havde meningsudvekslinger om sidst, er jeg ganske enig i synspunktet om, at det gælder om at få reduceret sagsbehandlingstiden mest muligt under hensyntagen til de fornødne retsgarantier, men det kan heller ikke være sådan, at hvis man på grund af de mange muligheder for at søge genoptagelse ved klage og anke selv kan bringe den samlede behandlingstid ud over de 12 måneder, opnår man derved automatisk en opholdstilladelse. Det er altså en balance, som vi kommer til at diskutere, når hele loven skal til drøftelse: at der på den ene side er klar enighed om en hurtigere sagsbehandling, men at Folketingets flertal så til gengæld må være indstillet på, at det nødvendigvis vil betyde, at der er nogle genoptagelses- og ankeadgange, som må afskæres eller begrænses, og det synes jeg vi skal bruge en del kræfter på i det kommende par måneder.

Så skal jeg blot sige til hr. Kofod-Svendsen, der i sit indlæg nævnte, at andre asylansøgere, som han havde mødt, var utilfredse og kritiske over for den lov, der nu tegner sig til vedtagelse i Folketinget: Det kan jeg også godt forstå, for i virkeligheden er man i den situation, at der kan være asylansøgere, der har tilbragt nøjagtig lige så lang tid her i landet som de statsløse palæstinensere, som har påklaget deres sager efter de regler, der nu engang er, men som altså ikke får den samme særbehandling som de statsløse palæstinensere. Der er ikke noget at sige til, hvis de ikke føler, at der er den lighed for loven, som der bør være, men de har heller ikke haft ugemagasiner, dagspresse, tv-stationer og et politisk flertal i ryggen til at advokere for deres sag. Derfor håber jeg også, at hele behandlingen af denne lov og hele den diskussion, vi har haft om de statsløse palæstinensere, vil kunne mane til besindighed og eftertanke og først og fremmest til, at vi samler os om den lovændring, som efter min opfattelse er påkrævet.

Det er rigtigt, som hr. Arne Melchior var inde på, at den har været et stykke tid undervejs. Nu skal vi imidlertid ikke overse, at vi har haft et folketingsvalg, og at der har været en regeringsomdannelse imellem det tidspunkt, hvor jeg først lagde op til lovændringer, og nu.

Jeg fortryder i virkeligheden ikke, at regeringen valgte den fremgangsmåde, at vi fremlagde et omfattende, grundigt bearbejdet debatoplæg, som vi havde mulighed for at diskutere under en redegørelsesdebat her i Folketinget, inden lovforslaget fremsættes.

Jeg mener, det har givet en sagligere og grundigere debat og har været med til at afmystificere en række af de tusinder af forkerte oplysninger om tal og tilsvarende, som svirrer i debatten om vores udlændingepolitik. Og det kan forhåbentlig også føre til, at et lovforslag, som vi gerne skulle have vedtaget nu inden sommerferien, hviler på ikke alene et oplyst Folketing, men også et bredt flertal her i salen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

De parlamentariske muligheder er udtømt, sagde justitsministeren. Men det er de jo ikke.

Der ligger en klar mulighed for og adgang til at lave en folkeafstemning. Det er ikke prøvet endnu. Altså er mulighederne ikke udtømt.

Dette lovforslag får jo ikke kun virkning for en lille gruppe af palæstinensere. Vil fru Elisabeth Arnold her tage ansvaret for de fremtidige uroligheder, der givet vil blive i flygtningecentrene? Vil fru Elisabeth Arnold tage ansvaret for de kommende kirkebesættelser og lign., der helt givet vil komme?

Dette forslag skaber jo præcedens, og gør man sig overhovedet klart, hvad konsekvenserne er? Vi kan selvfølgelig ikke stå her og sige nøjagtigt, hvor mange det vil dreje sig om. Men det skaber præcedens for andre smågrupper, som slår sig sammen, besætter kirker og lign. og dermed vil prøve på at presse det samme flertal til at lave en særlovgivning netop for dem. Er man overhovedet klar over, hvilke konsekvenser det vil medføre?

Er regeringen klar over det? Og kan regeringen som regering tage ansvaret for dette lovforslag og gennemførelsen af det? Hvor længe vil regeringen blive ved? Og på hvor alvorlige områder vil regeringen blive ved med at optræde som marionetter for et flertal i Folketinget? Er det det, man ønsker i regeringen, altså at blive siddende for enhver pris, uanset hvad der sker?

Jeg mener, at vi – ikke med det foreliggende lovforslag konkret, men konsekvenserne af det – er nået dertil, hvor regeringen må sige: Hertil og ikke længere!

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Når ministeren siger, at dette her omtales i tv og ugemagasiner, og hvad ved jeg, så taler han jo ganske enkelt mod bedre vidende.

Da jeg blev medlem af Retsudvalget i december 1990, havde denne sag kørt længe. Jeg tog også del i den med spørgsmål, og vi prøvede at overbevise ministeren, men det lykkedes ikke. Den har ikke sit udspring i spørgsmålet om Blaagaards Kirke eller ej.

Det, der bragte mig herop, var, at ministeren sagde, at man ikke kunne leve med et system, der gør, at nogle kan holde sagerne i gang uendelig længe. For at undgå en misforståelse vil jeg gerne understrege, at vi mener, at udgangspunktet er, at vi fejrer for vores egen administrative dør først.

Hvis man undersøger de sager, der er afgjort i direktoratet fra 1. august til 31. december 1991, kan man se, at 13 pct. af dem har taget mere end 15 måneder. Og når det gælder det samlede antal afgørelser i 1. og 2. instans, altså direktoratet og nævnet, har 36 pct. af dem taget mere end 15 måneder og 10 pct. mere end 20 måneder. Og det er inden, der overhovedet er tale om at anke igen og igen. Det er dér, vi mener der skal fejres op; vi skal sørge for, at disse sagsbehandlingstider i 1. og 2. instans kommer ned på et år – selvfølgelig kan der altid være undtagelser.

Når vi har fået bragt vores egne forhold i orden og vores egen administration i orden, har vi også udtalt villighed til at se på, om der er enkeltheder, der skal ændres. Jeg gav selv et bud på, hvornår jeg mente at klagebegrundelser ikke skulle tages alvorligt, da vi drøftede udlændingeredegørelsen for nogle måneder siden.

Men det helt afgørende udgangspunkt for os er, at den administration, ministeren er ansvarlig for enten direkte i sin egen administration eller gennem ressourcetildelingen til nævnet, får bragt sine sagsbehandlingstider ned på noget, der både er menneskeligt værdigt og samfundsøkonomisk fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne slå fast med syvtommersøm over for ministeren, at det ikke har været Det

Radikale Venstres ønske, hensigt eller mening på nogen måde at anfægte Flygtningenævnets virke, deres status eller deres afgørelser. Og jeg tror, den samme forsikring kan komme fra Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti.

Ministerens kritik af forslaget på dette område må alene rettes mod de personer, der har blandet sig i Flygtningenævnets afgørelser og deres præmisser for dem i forbindelse med udvalgsbehandlingen. I denne sammenhæng nævnte ministeren udtrykkeligt hr. Arne Melchior, og jeg tror, at hr. Arne Melchior føler meget for disse sager og har stillet mange spørgsmål, som drejer sig om de aktuelle asylgrundlagssager vedrørende de pågældende asylsøgere, men vi har ikke på noget tidspunkt anfægtet Flygtningenævnets ret til at tage de beslutninger, de har truffet. Vi har alene ønsket at bede ministeren om at handle. Det har vi bedt ham om tidligere, det har han ikke ønsket, og nu pålægger vi ministeren at handle på en sådan måde, at de pågældende personer får humanitær opholdstilladelse. Det kan Flygtningenævnet ikke give dem; det kan alene ministeren, og det er det, vi beder ham om.

Endvidere vil jeg sige til ministeren, at når vi taler om generel nedsættelse af sagsbehandlingstiden, er vi lidt trætte af ustandselig at høre om alle disse ankemuligheder, som de pågældende asylsøgere anvender med det formål at trække sagsbehandlingen i langdrag.

Retssikkerheden skal bevares, men det friholder ikke administrationen for også at stramme op. I nogle tilfælde er der gået op til 7 måneder inden første afhøring af asylsøgerne. Det er ganske enkelt uanstændigt. Desuden har et af spørgsmålenes besvarelse vist, at ud af, jeg tror, det er 24 sager, hvor 28 personer ikke har anket en afgørelse, et endeligt afslag, er der heller ikke sket nogen afsendelse, og det vil sige, at konsekvensen af det endelige afslag heller ikke er taget fra myndighedernes side. Det er også en form for manglende konsekvens, som jeg synes vi skal se alvorligt på, når vi revurderer udlændingeloven.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det er hr. Tom Behnkes indlæg, der får mig til at gå herop igen. Jeg synes, det er groft at høre hr. Tom Behnke stå heroppe og true med, at nu kommer der flere kirkebesættelser, at nu

[Ebba Strange]

kommer der det ene, og nu kommer der det andet. Jeg ved ikke, hvor hr. Tom Behnke har de informationer fra.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, som det også blev sagt af fru Dorte Bennedsen, at sagen om de statsløse palæstinensere er speciel, og det er det, jeg svarer de mennesker, jeg får breve fra – rumænere og andre – som er urolige, fordi de har siddet længe i asylcentre, som har fået afslag det ene sted og prøvet at anke det andet sted, og som selvfølgelig er usikre på deres situation og derfor siger: Når I kan lave denne lovgivning for de statsløse palæstinensere, kan vi så ikke også blive omfattet af den?

Jeg har prøvet at holde hovedet koldt i de sager, og jeg skal ikke her gentage begrundelserne – det tillader en kort bemærkning ikke. Jeg gjorde under førstebehandlingen meget ud af at redegøre for, hvorfor vi synes, at de statsløse palæstinensere er i en særlig situation. Hr. Arne Melchior har gjort lidt ud af det i dag, og det er i hvert fald for SF helt afgørende, at det er en særlig situation, og at det ikke er meningen, at hverken Folketinget eller Retsudvalget for fremtiden skal overtage administrationen af udlændingeloven.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg har ikke noget imod taburetklæbere – vi er jo netop valgt for, at vi skal fylde de stole ud, vi sidder på – men jeg kan da give fru Pia Kjærsgaard ret i, at der er en ualmindelig stærk lim mellem hr. Svend Heiselbergs stol og ham selv.

Nu blev hr. Svend Heiselbergs artikel i B.T. i går nævnt, og jeg vil gerne udfordre hr. Svend Heiselberg og stille ham et par konkrete spørgsmål, som er lidt i fortsættelse af, hvad fru Ebba Strange netop var inde på. Jeg citerer:

»Hvis en flok asylansøgere bistået af BZ'ere besætter en kirke, skal der så straks gennemføres en særlov?«

Jeg vil gerne spørge hr. Svend Heiselberg: Ved hr. Svend Heiselberg, at de var i en sal i kælderen under kirken og ikke i nogen kirke? Det bliver ikke bedre af, at hr. Grove også taler om palæstinenserne i kirken, for de var i en sal under kirken, og hvis nogle mennesker opholder sig inde i læsesalen eller ude i vandrehal-

len, er de altså ikke i folketingssalen. Er hr. Svend Heiselberg bekendt med dette, og er han bekendt med, at de var der på indbydelse af menighedsrådet inklusive præsten?

Senere i artiklen skriver hr. Svend Heiselberg noget meget mærkværdigt, som i høj grad hører til den debat, vi har her i dag:

»Det er stort set den samme del af befolkningen, som er godt træt af den lallende måde, hvorpå udlændingeloven administreres, eller rettere ikke administreres.«

Måtte jeg have lov at spørge: Hvem siger det til? Det kan jo ikke være til Folketinget. Jeg spørger derfor hr. Svend Heiselberg først: Har han stemt for flygtningeloven i 1983 og i 1986? Og hvis han har svært ved at huske det, kan jeg godt oplyse, at det har han. Så det var altså et retorisk spørgsmål. Men mener hr. Svend Heiselberg på den baggrund, at der er lallende administration eller ikkeadministration? Det er da ikke Folketinget, der har administreret loven. Det må altså være en anklage mod den siddende minister eller mod Flygtningenævnet. Eller hvem er det, hr. Svend Heiselberg mener? Jeg synes, at hr. Svend Heiselberg – og her er jeg altså enig med fru Pia Kjærsgaard; det er ikke for tit, det sker – ikke kan tillade sig at skrive sådan noget uden at besvare de spørgsmål, som det rejser.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu har der været flere oppe at kritisere administrationen og den lange sagsbehandlingstid, og alle ønsker jo, at den skal sættes ned, men jeg synes, det er vigtigt at fremhæve, at en årsag til den lange sagsbehandlingstid – det har vi jo også fået beskrevet meget tydeligt i de bilag, vi har modtaget i Retsudvalget, hvor der gøres rede for det, som SF's ordfører også lige har sagt – er, at det er en individuel behandling, som foretages helt nøje for hver enkelt person, hvor man gransker i hans eller hendes forhold, hvor man får dokumenter frem fra det land, vedkommende kommer fra, og fra forskellige organisationer for netop 100 pct. nøjagtigt at kunne give den rette behandling.

Det skal vel også med, at for bare 3 år siden var 80 pct. af alle, der søgte, reelle flygtninge, hvor vi nu er nede på under 50 pct. Endvidere skal vel også med, at et stort antal af dem, der søger, bevidst smider deres papirer væk eller

[Helge Adam Møller]

brænder dem, inden de skal afhøres. Det gør det jo heller ikke nemmere for dem, der skal behandle deres sager. Endelig skal det vel også med, som det klart fremgår også indimellem af papirer, at et meget stort antal efter at have fået afslag på, at de ikke opfylder asylkonventionen, ændrer deres forklaring, kommer med en helt anden forklaring, så man kan starte forfra. Jo, det er let at bebrejde embedsmændene, men der er nu altså også nogle af dem, der søger, som har et stort medansvar for, at der er gået utrolig lang tid, før de får det endelige svar.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg beder formanden undskylde, at jeg ikke var helt opmærksom; jeg var selvfølgelig sikker på, at jeg først fik ordet efter hr. Svend Heiselberg, men jeg forstår, at hr. Helge Adam Møller måske tillige taler på hr. Svend Heiselbergs vegne.

Men hr. Helge Adam Møller har helt misforstået, hvad jeg sagde. Jeg kritiserede ikke den lange sagsbehandling. Det har vi gjort i adskillige år, og vi har bedt om, at der skulle komme forslag om at forkorte den, og hvem er nærmere til at komme med det forslag end den, der sidder på administrationen, kender sagerne, kender sin administration, har sin betjening, som vi andre jo ikke har? Jeg kritiserede altså ikke den lange sagsbehandling her, men jeg citerede hr. Svend Heiselberg for at tale om »lallende sagsbehandling«, »lallende administration«, og så er det, jeg stiller det enkle spørgsmål: Hvem er det, der laller? Hvem er det, der ikke administrerer?

Jeg vil gerne tilbagevise det, som ligger i det, for det er en grov og efter min mening ikke anstændig anklage mod justitsministeren. Det er, hvad det er. Regelsættet har vi jo ansvar for her, men praksis er administrationens ansvar, og det er hverken hr. Helge Adam Møller eller mig, der har lod eller del i den, det har ministeriet og ministeriets organer.

Så må det snart være hr. Svend Heiselbergs tur.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fru Ebba Strange efterlyste, hvor jeg havde

mine informationer fra. Der er ikke tale om informationer, det er en simpel vurdering, det er indlysende logisk, at andre mindretal selvfølgelig vil prøve samme metoder, når det nu har vist sig, at det kunne betale sig at gå den vej.

Fru Elisabeth Arnold har endnu ikke svaret på mine spørgsmål, nemlig om fru Elisabeth Arnold vil påtage sig det ansvar, der følger i kølvandet på dette lovforslag.

Til hr. Arne Melchior vil jeg gerne sige, at vi selvfølgelig kan diskutere, hvorvidt det var en besættelse, eller det ikke var en besættelse, om det var en kirke, eller det ikke var en kirke. Sagen er – det har vi kunnet se både i fjernsyn og i pressen – at man har afspærret området, man har stillet vagt op ved en gitterport, og selv politiet har haft svært ved at få adgang til området. Man kan så diskutere, om det er en besættelse, eller det ikke er, men det har i hvert fald i adskillige måneder været udnævnt til en besættelse, og det har de pågældende mennesker også selv givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Efter at have hørt det lallende indlæg fra hr. Arne Melchior, hvor hr. Arne Melchior jo gav udtryk for, at CD vil stemme imod lovforslaget, får man den opfattelse, at hr. Arne Melchior er tvunget til at skulle sige det, for af hr. Arne Melchiors øvrige indlæg her i dag har man måttet få den opfattelse, at hr. Arne Melchior absolut helst vil, at man skulle stemme for lovforslaget.

Det, jeg har skrevet, er min opfattelse af hele sagsforløbet, og den behøver jeg ikke at diskutere herfra med hr. Arne Melchior. Jeg vil tro, at også hr. Arne Melchior har mulighed for at få spaltepads i B.T.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror, det er sagt mange gange før, men vi må sige det igen til hr. Tom Behnke: Der var ikke tale om nogen besættelse af de to kirker, som har været involveret i det såkaldte kirkeasyl, som de asylsøgende palæstinensere søgte ophold i. Det var med menighedernes, med menighedsrådenes og med præsternes velsignelse, at de pågældende blev budt velkommen dér, så der er ikke tale om nogen besættelse.

[Elisabeth Arnold]

Der har været fri adgang for alle, der ville tale med de pågældende og med præsterne.

Hr. Tom Behnke har gentagne gange spurgt mig, om jeg vil tage ansvaret for følgerne af denne lovgivning. Naturligvis vil jeg det. Det er derfor, jeg stemmer for den, og det er også derfor, jeg har fremsat lovforslaget.

Under forslagens behandling er der kommet henvendelser til os som enkeltpersoner og til os som politiske partier fra andre grupper af asylsøgere, som har følt, at de måtte være i nøjagtig den samme situation. De har menneskeligt set selvfølgelig haft problemer med lange ekspeditionstider, med usikkerhed og med ulyst til at vende tilbage til det land, hvorfra de var flygtet.

Jeg har hver gang givet dem det svar, som jeg også har givet andre steder, at der er helt specielle forhold, der gør sig gældende for disse asylsøgere, nemlig for det første, at de ikke har noget hjemland, for det andet, at de skal sendes tilbage til et land, der er besat af et tredje land, at bevisbyrden med hensyn til asylgrundlaget derfor er uendelig svær at løfte, og at man af den grund bør give dem humanitær opholdstilladelse, punktum.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg lyttede meget til hr. Arne Melchiors spørgsmål til hr. Svend Heiselberg, og da jeg ikke synes, at hr. Svend Heiselbergs lille indlæg var noget svar på det, hr. Arne Melchior spurgte om, vil jeg prøve, om jeg kan trække et svar ud af hr. Svend Heiselberg.

Nu ved jeg godt, at det er en velkendt attitude fra Venstre, at man demonstrerer, at man både kan være i regering og i opposition samtidig – det er sket så tit – men jeg synes, vi her nærmer os noget ret alvorligt. De udtryk, hr. Svend Heiselberg har anvendt i sin artikel, er jo en kraftig kritik af den nuværende regering, især af regeringens justitsminister, når man taler om, at administrationen af udlændingeloven er lallende.

Jeg vil gerne spørge hr. Svend Heiselberg, om han har sin gruppe bag sig for så vidt angår dette udtryk. Og jeg vil gerne spørge justitsministeren, om han mener, hr. Svend Heiselberg har ret i sit udtryk.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Flere ordførere har jo heldigvis været oppe at sige, hvad der er korrekt om kirken eller kirkerne, men det er da rigtigt, som hr. Tom Behnke siger, at det ofte har stået i pressen, i aviserne, og er blevet sagt offentligt. Det er ikke blevet vist, for det har ikke kunnet vises, eftersom de ikke var i kirken, men det er blevet sagt i begge fjernsynsprogrammer, at det var en besat kirke, eller at den besatte kirke nu var forladt.

Nu er der jo en meget rigelig repræsentation af vore ærede venner fra pressen til stede her, og jeg går da ud fra, at vi i aftenens TV-Avis og i aviserne i morgen én gang for alle kan få dementeret, at disse mennesker har været i en kirke, eller at de har besat nogen kirke, for det er usandt, og jeg kan ikke forstå, at hr. Tom Behnke kan falde for fristelsen til at tro, at fordi en usandhed siges så og så mange gange, bliver det pludselig en sandhed.

Derudover vil jeg takke hr. Bilgrav-Nielsen for hans indlæg. Hr. Svend Heiselberg må meget gerne kalde mit indlæg for lallende, det er helt i orden, men det er jo ikke det, der er det graverende. Han har jo beskyldt justitsministeren i den regering, som hans parti er medlem af, for at udøve lallende administration af en lov, som hr. Svend Heiselberg selv har stemt for. Det forholdt hr. Svend Heiselberg sig ikke til, for hr. Svend Heiselberg kan jo faktisk kun sådan noget, når han sidder i sit studerekammer og skriver, men ikke når han kommer i in-fight med andre mennesker, som også både kan læse og skrive.

Endelig skal jeg i fortsættelse af debatten tidligere på dagen oplyse, at jeg lige har fået tal i hånden fra UNHCR, som siger, at der i 1990 var 450.000 asylansøgere i Europa. Af disse fik Danmark 4.558, altså én procent; alligevel skulle Danmark ifølge Fremskridtspartiet være hele Europas eller hele verdens socialkontor.

Til slut skal jeg på de resterende sekunder oplyse, at der pr. 1.000 indbyggere i Schweiz i 1990 var 5,4, i Sverige 3,8, i Tyskland 3,3, i Østrig 3,3, i Holland 1,3, i Belgien 1,3 og i Danmark 1,1 pct. udlændinge.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Jeg forstår, at hr. Svend Heiselberg ikke ønsker at besvare det af hr. Bilgrav-Nielsen for et

[Risgaard Knudsen]

øjeblik siden stillede spørgsmål, skønt det var et meget, meget konkret formuleret spørgsmål, hr. Bilgrav-Nielsen stillede. Det manglende svar fra hr. Svend Heiselbergs side gør jo ikke eftermiddagens forhandling mindre interessant. I denne stund er jeg imidlertid afskåret fra at stille formanden for Venstres folketingsgruppe et spørgsmål om, hvorvidt Venstres folketingsgruppe står bag de betragtninger, som hr. Svend Heiselberg fremsatte i dagbladet B.T. i går, og for at hr. Bilgrav-Nielsen spørger, som var meget konkret formuleret, ikke skal blive glemt af hr. Svend Heiselberg og de andre tilstedeværende medlemmer af Venstres folketingsgruppe, vil jeg gerne af hensyn til Folketinget og for god ordens skyld direkte spørge hr. Svend Heiselberg: Har hr. Svend Heiselberg sit partis folketingsgruppe bag sig i sin stærke kritik i går i dagbladet B.T. af såvel regeringen som af landets justitsministre?

Når jeg stiller dette konkret formulerede spørgsmål til hr. Svend Heiselberg, forventer jeg også at få et svar. Og hvis det er sådan, at hr. Svend Heiselberg her om et øjeblik fra Folketingets talerstol må give Folketinget den oplysning, at han ikke har sit parti bag sig i den stærke kritik, der kom til udtryk i dagbladet B.T. i går af landets regering og af landets justitsminister, går jeg ud fra som givet, at det bliver en sag, der vil komme på dagsordenen for Venstres gruppemøde i morgen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Vi kommer jo vidt omkring, når hr. Risgaard Knudsen på vanlig vis går herop med forretningsordenen i den ene hånd og grundloven i den anden og får sat tingene på plads.

Men for lige at vende tilbage til den besættelse, som jeg også vil tillade mig at kalde det, der er foregået af kirkerne, vil jeg gerne gøre hr. Arne Melchior opmærksom på, at det er korrekt, at biskoppen over Københavns Stift har givet de præster en næse, fordi der rent faktisk blev holdt politiske høringer inde i kirkerummet. Sådan er det nu engang, så hr. Tom Behnke havde såmænd fuldstændig ret. Og at det er BZ'ere, der har hjulpet de statsløse palæstinensere, har pressen da ret i; de har jo selv sendt en pressemeddelelse ud om, at det var tilrettelagt i god tid forinden. Så det er for-

kert, hvad hr. Arne Melchior har været heroppe at sige.

Men derudover vil jeg gerne medgive hr. Svend Heiselberg, at det er en lallende sagsbehandling, der foregår, og at det er en lallende administration, og at det efterhånden også er en lallende regering, som landet er i besiddelse af. Men der er altså bare det omvendte forhold, at hr. Svend Heiselberg jo er medlem af regeringspartiet Venstre. Det er jeg ikke, og gudskelov for det. Det er ikke noget, man går og angler efter i disse tider.

Når hr. Svend Heiselberg bliver så kraftigt angrebet fra denne talerstol, forstår jeg det sådan set også godt fra Socialdemokratiets, SF's og Det Radikale Venstres side, for hr. Svend Heiselberg er jo den populistiske, medieinteresserede politiker, som gerne vil ud at have nogle stemmer til sit parti og derfor udtaler bl.a. til Jyllands-Posten: »Hvis særloven vedtages i Folketinget, bør den af mindretallet bringes til folkeafstemning i juni sammen med EF-traktaten. Måske er kravet herom nok til, at flertallet bøjer sig. Der er nemlig brug for vælgerne i denne sag.«

Men det er jo det, Fremskridtspartiet har foreslået. Hvorfor har vi ikke fået hr. Svend Heiselbergs underskrift på kravet om den folkeafstemning? Når hr. Svend Heiselberg udtaler til B.T., at vi skal have et valg på særloven, kan jeg overhovedet ikke være uenig, for det er jo også det, Fremskridtspartiet har foreslået, og jeg måtte så indkassere i gårsdagens meget omtalte B.T.-artikel, at det ønskede fru Pia Kjærsgaard jo hver 14. dag. Jamen hr. Svend Heiselberg siger rent faktisk nøjagtig det samme, og det er derfor, at man indimellem kan blive vred på hr. Svend Heiselberg, for han lever ikke op til sine egne udtalelser, når han er i salen.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg skal blot sige til hr. Risgaard Knudsen, at jeg synes, hr. Risgaard Knudsen skulle interessere sig for forholdene i sit eget parti i stedet for at interessere sig for forholdene i andre partier. Det ville nok være tjenligt for hr. Risgaard Knudsens parti, og det ville også være udmærket for os.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg skal for en god ordens skyld minde om

[Anden næstformand]

indholdet i den sag, vi har til debat for øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

På denne talerstol har der fra tid til anden været tilbøjeligheder til, at der skulle opstå mytedannelser. Og for at undgå dem vil jeg da gerne bekræfte, at der har været holdt en høring i Blaagaards Kirke – en høring, som fandt sted i kirkerummet. Når jeg kan bekræfte dette, er det, fordi jeg var en af de tre politikere, der deltog i høringen. Jeg, som er ordineret præst i folkekirken, har intet imod, at kirkerum bruges til noget sådant, så mig faldt det ikke for brystet, og jeg tænkte ikke over det.

Jeg vil imidlertid gerne understrege, at det var de danske præster ved Blaagaards Kirke, som havde besluttet, at høringen skulle foregå dér. Det faldt senere Københavns biskop for brystet, at det var foregået, og derfor kom der en påtale. Men det var en sag mellem præsterne og Københavns biskop. Det var præsterne, der havde taget beslutningen om, at den skulle foregå i kirken, og det skal i hvert fald ikke lægges palæstinenserne til last.

I øvrigt er jeg ganske enig i, at der aldrig har været tale om besættelse af Blaagaards Kirke. De var af præsterne og af menighedsrådet inviteret til at opholde sig i menighedslokalerne under kirken.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Jeg må tage hr. Svend Heiselbergs svar som udtryk for, at hr. Svend Heiselberg sidder på sin plads i øjeblikket og er dybt rystet. Anderledes kan hr. Svend Heiselbergs svar ikke opfattes.

Lad mig dernæst sige, at det, jeg er optaget af – og det er også kommet til udtryk i form af mine bemærkninger og i form af det spørgsmål, jeg har stillet til hr. Svend Heiselberg – er det, man forstår ved hensynet til Folketinget. Men jeg forstår, at hensynet til Folketinget ikke er noget, hr. Svend Heiselberg eller for den sags skyld Venstres folketingsgruppe prioriterer særlig højt. I modsat fald ville andre tilstedeværende medlemmer af Venstres gruppe allerede have taget ordet.

Men lad mig endnu engang stille mit spørgsmål: Har hr. Svend Heiselberg sit partis folketingsgruppe bag sig i sin stærke kritik i går i dagbladet B.T. af såvel regeringen som af landets justitsminister? Det er det, der skal svares på, og det kan besvares med et ja eller et nej, og så er der ikke behov for hr. Svend Heiselbergs udenomssnak.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen fru Dorte Bennedsen, det er jo helt reelt og sagligt, når der er nogle, der her anfører, at det var de allestedsnærværende BZ'ere, som var endog meget behjælpelige ved den besættelse af kirkerne, der rent faktisk er foregået. Og for at det her skal være fuldstændig korrekt, så var det nu ikke sådan, at Københavns biskop greb ind, fordi han følte sig foranlediget til det; det var grundet en klage fra mig til Københavns biskop, og det var derfor, han greb ind, og det var derfor, han berettiget gav præsterne en næse. Og det var ikke en politisk høring, hvori fru Dorte Bennedsen deltog, men det var et andet møde i kirken, hvor advokater oplyste om de statsløse palæstinenseres rettigheder, hvor der var flygtningevenner, hvor der var tolke, og hvor præsterne også var til stede.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Med dette indlæg afslørede fru Pia Kjærsgaard et kirkesyn, der ligger uendelig langt fra mit, og jeg tror i øvrigt fra de fleste danskeres.

Mit kirkesyn går ud på, at det er menighederne og de præster, menighederne har valgt, der er ansvarlige for det kirkelige liv i sognet. Og nu hører vi, at her var det altså ikke Blaagaards Sogn, men en udefra kommende fru Pia Kjærsgaard, der øjensynlig skulle bruge sagen i andet øjemed, der klagede.

Jeg kunne egentlig have lyst til at spørge fru Birthe Rønn Hornbech, som jeg ved er optaget af kirkelige spørgsmål, om hun er enig med mig i, at kirkens liv i det enkelte sogn bestemmes af præsterne og menigheden tilsammen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg ved godt, at fru Dorte Bennedsen er tidligere kirkeminister, men der er altså bare den

[Pia Kjærsgaard]

forskul, at i mit kirkesyn – og det skal fru Dorte Bennedsen i øvrigt ikke blande sig i – har jeg loven på min side, og det har fru Dorte Bennedsen rent faktisk ikke i de synspunkter, hun kom frem med heroppe. Og det undrer mig ærlig talt, at man som tidligere kirkeminister ikke er klar over, hvordan lovgivningen på dette område er.

Når jeg har henvendt mig til biskop Ole Bertelsen, så er det også ud fra den betragtning, at netop den biskop slet, slet ikke er den biskop, han egentlig burde være. Han er jo også den biskop, der jævnlige går ud i pressen og udtaler egne personlige synspunkter også i forhold til denne sag, egne politiske, personlige synspunkter. Så jeg synes ærlig talt ikke, at vi skal gøre ham mere urørlig, end han rent faktisk er.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Risgaard Knudsen en kort bemærkning. Og jeg vil mene, at vi nærmer os afslutningen på de korte bemærkninger; rækken har været meget lang.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Det er jeg meget enig med formanden i.

Selv om jeg tilhører oppositionen, så kan jeg da også godt se, at hr. Svend Heiselberg har bragt regeringen i en for regeringen ubehagelig situation. Det skal jeg selvfølgelig ikke blande mig i.

Jeg ser, at Venstres ordfører er på vej op til talerstolen, og inden Venstres ordfører i denne sag får ordet, vil jeg gerne gentage mit spørgsmål, som lyder: Har hr. Svend Heiselberg sit partis folketingsgruppe bag sig i sin stærke kritik i går i dagbladet B.T. af såvel landets regering som landets justitsminister?

Når hr. Svend Heiselberg ikke ønsker at besvare dette spørgsmål, så kan det måske – jeg siger måske – tages som udtryk for, at hr. Svend Heiselberg nu føler, at med det lys, der er kommet over eftermiddagens forhandlinger, føler han ikke, han har mandat til at svare på spørgsmålet. Men det går jeg da ud fra at Venstres ordfører i denne sag har, og derfor mit spørgsmål til Venstres ordfører.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg svævede i den vildfarelse, at da der ikke var ændringsforslag, så var det heller ikke nødvendigt at tage del i debatten, men da to socialdemokratiske folketingsmedlemmer ved navns nævnelse har kaldt mig herop, så kan jeg vel ikke undslå mig længere.

Jeg vil gerne til fru Dorte Bennedsen om hendes og mit kirkesyn sige, at jeg har den grundlæggende opfattelse, som et meget stort flertal i Folketinget i årtier har levet op til, at jo mindre Folketinget blander sig i de kirkelige indre anliggender – og for så vidt også de ydre – jo bedre, og jo flere beslutninger, der kan udlægges til menighedsrådene, jo bedre. Så på det punkt, kirkesyn, er vi nok ikke uenige, men jeg har da også mærket mig, at Københavns biskop altså har kritiseret dette, og jeg vil slet ikke tage stilling til det. Det henhører under de kirkelige myndigheder, det er jeg enig med fru Dorte Bennedsen i.

Jeg må sige til hr. Risgaard Knudsen, at det er altså ikke sådan i Venstres folketingsgruppe, at man censurerer hinandens artikler, og det er altså ikke sådan, at hr. Svend Heiselberg skal forelægge sine artikler hverken for Venstres gruppeformand eller for ordføreren på det pågældende område, og jeg har ikke censureret den artikel.

Det, jeg kan gentage, og som jeg har sagt gang på gang fra denne folketingsstalerstol, og som har manifesteret sig i vores betænkningssbidrag, er, at det er en utilstrækkelig sagsbehandling, der finder sted i disse sager. Vi ønsker fra regeringspartierne side en helt anden lovgivning om sagsbehandlingen. Det er sagt gang på gang, og det fremgår af betænkningssbidraget, og hr. Risgaard Knudsen, som nu har markeret, får altså ikke flere svar. Vi censurerer ikke i Venstres folketingsgruppe hinandens artikler.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Når jeg beder om ordet for en tredje eller fjerde kort bemærkning, er det for at sige tak til Venstres ordfører. En sådan tak føler jeg mig forpligtet til at give efter det svar, Venstres ordfører gav, for Venstres ordførers svar på mit konkrete spørgsmål kan ikke opfattes på anden måde, end at der i dette meget klare svar ligger en kontant afstandtagen fra de betragtninger, som hr. Svend Heiselberg fremsatte i

[Risgaard Knudsen]

dagbladet B.T. i går, betragtninger, der i sig havde en stærk kritik af landets regering og også en stærk kritik af landets justitsminister.

Med hjælp af Venstres ordfører i denne sag har vi så samtidig fået klargjort, at hr. Svend Heiselberg er et medlem af Venstres gruppe, hvis ord vi fremover ikke skal tillægge betydning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Vi kan herefter gå til anden omgang af debatten.

Pia Kjærsgaard (FP):

Folketinget er nu i færd med at færdigbehandle den radikale særlov, der skal sikre en række palæstinensiske asylsøgere opholdstilladelse her i landet. Det Radikale Venstre er forslagsstillere, og de får opbakning af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, altså et flertal i Folketinget.

Jeg giver de ordførere, der har påtalt CD's lidt besynderlige holdning i denne sag, ret. Det er mærkværdigt at tænke på, at CD stemmer imod dette forslag efter de indlæg, som hr. Arne Melchior har holdt.

Folketingets Retsudvalg har måttet overtage vurderingen af disse palæstinensere, og til Retsudvalget har justitsministeren oplyst, at en del af dem har en række kriminelle forhold bag sig. I alt er der i den korte tid, de har opholdt sig her i landet, blevet noteret mange forskellige forhold af kriminel art, herunder vold, butikstyverier, blufærdighedskrænkelser, ulovlig våbenbesiddelse og mange andre forhold.

Disse mennesker, som Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre ønsker at indlemme i den danske befolkning, har altså på forhånd vist deres sande ansigt og bør ikke have nogen som helst form for opholdstilladelse i Danmark. Det er helt uhørt, at et dansk parti ønsker at give kriminelle personer opholdstilladelse, så de kan fortsætte deres ulovligheder til skade for den danske befolkning, og Fremskridtspartiet har opfordret justitsministeren til at sætte sin stilling ind på, at de ikke får den opholdstilladelse.

Desværre har det vist sig, at den konservative justitsminister har ansvaret for, at det er kommet så langt, som det er, med palæstinenserne. Havde justitsministeren fulgt effektivt op på de afgørelser og afslag, der var kommet

på ansøgningerne, så havde denne politiske skandale været undgået. Men desværre har justitsministeren været alt, alt for passiv og har i stedet tilsyneladende helt accepteret at være administrator for Det Radikale Venstres særlovgivning.

Særloven vil give opholdstilladelse til omkring 460 palæstinensere, og derefter vil deres antal vokse til et par tusinde inden for ganske få år, når familiesammenføringerne går i gang. Efter blot et par år mere i landet vil de have stemmeret til de lokale valg og dermed sætte deres politiske præg på danskernes hverdag takket været en skandaløs særlov.

Socialdemokratiet har så tit sagt, at de arbejder på at forbedre forholdene for de svage i samfundet, men de har glemt at oplyse, at det ikke specielt er de svageste danskere, men også komplet fremmede folkeslag. Denne altfavnende holdning skaber dårligere forhold for de svageste i Danmark og er dermed en politik, der er stik modsat det, man må forvente af en dansk valgt politiker.

Fremskridtspartiet vil fortsat bekæmpe, at disse mange opholdstilladelser bliver fuldført, og vil opfordre alle dansksindede vælgere til at lægge pres på deres politikere, så vi kan få standset disse vanvidslove.

Der har været utrolig meget postyr i forhold til grundloven vedrørende dette forslag. Jeg skal ikke bringe debatten op igen, det ville være utidigt, men man kan blot konstatere, at Folketinget med 10 tommelfingre på hver hånd har forsøgt at få denne sag på plads. Man optræder som oppositionens loyale regering, og vi kan konstatere, at justitsministeren sidder tilbage som hr. Flovmand med beg på fingrene.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det hjælper altså ikke noget, at fru Pia Kjærsgaard går op og holder sine præfabrikerede taler, der gentager de usandheder, hun har sagt flere gange før i dag.

Det drejer sig stadig væk om denne her ulyksalige kriminalstatistik, og da fru Pia Kjærsgaard åbenbart ikke kender retspraksis i Danmark, ikke kender praksis i udlændingelovgivningen, ikke kender paragrafferne, ikke kan læse og heller ikke gider høre, er så vil jeg gerne spørge justitsministeren, om en person,

[Ellisabeth Arnold]

der er idømt 1 års fængsel og indrejseforbud, kan få opholdstilladelse i medfør af den lov, vi vedtager nu. Der er nemlig adskillige af de personer, der står nævnt i oversigten i det svar, der er givet til Retsudvalget, i hvis sag der allerede er faldet dom, og hvor vedkommende person er idømt en fængselsstraf plus indrejseforbud, og jeg vil gerne have ministeren til at bekræfte, at disse personer ikke kan komme i betragtning.

Så fru Pia Kjærsgaard kan godt spare sig sine forberedelser. Disse personer vil naturligvis ikke få opholdstilladelse i medfør af loven.

Arne Melchior (CD):

Jeg skal i anden runde give to korte bemærkninger til hr. Grove – selv om jeg godt kan forstå, at han er blevet træt af at være til stede. Hr. Grove sagde også i anden omgang, at jeg ville belære V og K om, hvordan de skulle udforme deres betækningsbidrag. Selvfølgelig vil jeg da ikke det, men jeg har da vel lov at forholde mig til det. Fordi et indlæg er skriftligt, er det så ikke til diskussion, skal man så bukke og sige ja og amen, det er jeres sag? Det var da en helt ny praksis i Folketinget.

Og så må jeg igen gentage, at der altså ikke er noget, der hedder tilfældig lovgivning. Jeg er sikker på, at jeg kunne få hele Folketingets Præsidium og alle gruppeformændene til at være enige med mig i, at når Folketinget vedtager en lov, så er det ikke ved tilfældigheder. Og det er en grov insinuation, som en mand på så fremskudt en post som hr. Groves næsten ikke kan være bekendt. Enten det er lovgivning om spraydåser eller fartgrænser, eller det er udlændingeloven, så er Folketinget den øverste instans i den slags sager, og fordi man er uenig, kan man ikke tillade sig at kalde en lovgivning, der foregår efter grundlovens og forretningsordenens regler, for tilfældig.

Så et par svar til justitsministeren. Justitsministeren brugte som i hvert fald delvis begrundelse for, at der var gået så lang tid, siden han adviserede forslag til ændring af udlændingeloven i april 1990, at der havde været valg og ny regering. Ja, skulle det virkelig have forsinket det? Det er den samme justitsminister. Det er ikke helt det samme justitsministerium – der er jo røget et hoved – der er jo også røget nogle hoveder i den berømte sags sammenhæng i øvrigt inden for De Konservatives rækker – men

det er da den samme justitsminister. Og de intentioner, han havde i april 1990, skulle vi altså frem til november 1991 for at blive gjort bekendt med.

Så sagde justitsministeren, at han syntes, det var nogle udmærkede svar, der var givet på de spørgsmål, som jeg læste op. Nu har jeg hverken tid til eller lyst til at gentage oplæsningen, men jeg vil råde justitsministeren til at gå hjem og læse, hvad der står i de to spørgsmål, jeg læste op af. Jeg tror ikke, det bliver behageligt for ham. Og jeg mener, det må blive ret ubehageligt for nogle, der har forsøgt i første omgang at slippe af sted med et smart svar, som ikke gav den viden, man var i besiddelse af, på det stillede spørgsmål. Efterhånden som sager af den art hober sig op, så er det jo, at vi alle sammen rystes.

Endvidere sagde justitsministeren, at CD's betænkning ikke lægger op til den tale, jeg holdt i dag. Supersvareren hr. Svend Heiselberg var inde på en lignende betragtning. Men det er jo ikke det bedste for rigtigheden af justitsministerens bemærkning.

Jeg har talt linierne op. CD's betækningsbidrag fylder 19 linier, når jeg tager den øverste, hvor vort navn står, fra. De fire af dem siger, at vi agter at stemme nej til lovforslaget, og begrundet hvorfor. De femten beskæftiger sig så med, hvorvidt det er rimeligt eller ej at udsende flygtninge til det af Syrien besatte Libanon. Derfor er der ganske god overensstemmelse mellem det af min partigruppe vedtagne betækningsbidrag og den tale, jeg holdt her.

Så var jeg sluttelig glad for, at justitsministeren nævnte FN's flygtningekonvention af 1951 og udtalte, at den gik jo netop ud på, at det måtte man ikke. Men nu vasker justitsministeren sine hænder og siger: Jamen det har vi jo Flygtningenævnet til at tage stilling til. Jeg vil hævde den påstand – og så er justitsministeren meget velkommen til at gå hjem i sin lovfdeling og få det undersøgt og fortolket – at Flygtningenævnet ikke i henhold til vores udlændingelov kan sætte en konvention ud af kraft, som vi har tiltrådt i FN sammen med en mængde andre lande. Det mener jeg ikke det navn er oprettet til, jeg mener ikke, det evner det, jeg mener ikke, det har tilstrækkelige oplysninger til at kunne gøre det. Og det er ikke bestridt, det er tværtimod bekræftet af udenrigsministeren via justitsministeren, at Liba-

[Arne Melchior]

non er et af Syrien, af politistaten – det er mit eget ord, det står der ikke i svaret – af politistatens Syrien besat land.

Dér er jeg meget glad for at høre – men jeg stiller også spørgsmålet skriftligt for en ordens skyld – at justitsministeren mener, at noget sådant vil være i strid med den flygtningekonvention, som vi selv har tiltrådt. Og derfor tror jeg nok, at CD, til trods for at vi stemmer nej til lovforslaget, hvis intentioner vi i samme betækningsbidrag har anerkendt, har været med til at give justitsministeren et råd, som jeg er sikker på han vil vide at følge.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fru Elisabeth Arnold var lidt fortørnet over, at man havde sagt, at nogle af disse personer havde begået nogle grove kriminelle handlinger, og ønskede svar fra justitsministeren om, hvorvidt personer, der har fået indrejseforbud, kan få opholdstilladelse. Lad mig sige, at der i svaret på spørgsmål nr. 22 vedrørende dette lovforslag står, at ved opslag i kriminalregistret ses, at 61 af disse personer er kendt for én eller flere sager. Heraf har 46 personer været sigtet eller fået en afgørelse hver for et strafbart forhold. Og så opregnes sagskategorierne.

Det vil sige, at vi stadig væk har 15 tilbage, der endnu ikke er truffet afgørelse på. Det drejer sig for de 46 personers vedkommende om 33 butikstyverier, udlændingelovens § 59, stk. 3, trusler, tyveri, lov om euforiserende stoffer, brandstiftelse, brugstyveri, vold, straffelovens § 298, to gange hærværk, personalfalsk og færdselsloven. Yderligere kan man anføre, at der altså er 29 butikstyverier, husfredskrænkelser, anden kønslig omgang end samleje med barn under 12 år, 5 gange våbenlov, 5 falsk forklaring, 2 gange vold, lov om euforiserende stoffer, toldloven, forsøg på manddrab, 4 gange blufærdighedskrænkelser, trusler, indbrudstyveri og brugstyveri. Det er det, der står her.

Af disse personer er der 4, der har fået indrejseforbud. Resten har bare fået den straf, der hører til, at man har lavet den slags grove kriminelle handlinger. Og det er her, Fremskridtspartiet ikke vil være med til at belønne den slags personer med, at de får opholdstilladelse i Danmark.

Under denne debat og også mellem første- og andenbehandlingen har der været sæt tvivl

om udredningen og graden af disse udtalelser – hvorvidt de holder stik. Det er derfor, vi har bedt om at få lovforslaget tilbage i udvalget mellem anden- og tredjebehandlingen, så vi kan få en endelig klargøring af, hvad det er for personer, vi taler om, og hvor mange af disse personer der så er blandt dem, der vil kunne udnytte det pågældende lovforslag, som vi behandler.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har ladet mig fortælle, at hr. Tom Behnke er under uddannelse inden for politiet. Jeg er dybt bekymret, hvis det skal være sådan, at vores personale inden for politiet læser statistikken og undersøger sagerne så dårligt som det, hr. Tom Behnke giver udtryk for nu.

Hvilken personkreds er der tale om her? Er man skyldig, fordi man er sigtet? Hvordan er afgrænsningen sket i det svar, der er givet på det spørgsmål, der er stillet? Har det slet ikke undret hr. Tom Behnke, at Justitsministeriet er ude af stand til at fortælle, hvorledes en eventuel personkreds, som kunne være omfattet af dette forslag, skulle karakteriseres med hensyn til alder og med hensyn til civilstand? Det kan man ikke fortælle noget om. Men man kan godt fortælle noget om hver eneste appelsin, der er hugget i en grønthandel i Istedgade; det har man ikke nogen besværligheder med. Har det ikke undret hr. Tom Behnke, at der er den forskel i detaljeringsgraden på de svar, der er givet på de spørgsmål, der er stillet?

Endvidere vil jeg sige, at de sager, der er under behandling, og som endnu ikke er afsluttet, naturligvis skal afsluttes, og så skal der, efter at de pågældende er blevet dømt eller er blevet frifundet, derefter tages hensyn til sagen. Man må dog kunne forlange en vis logik og en vis konsekvens, en vis logik sans hos det personale, vi har hos vores politi. Ellers vil jeg have meget ondt af vores justitsminister og af befolkningen som helhed.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg tror, at min civilstand er uvedkommende i denne sag.

Jo, er svaret. Vi har også undret os, og det var netop det, jeg sagde. Det er begrundelsen

[Tom Behnke]

for, at vi vil have lovforslaget tilbage mellem anden og tredje behandling, så vi kan få belyst disse forhold 100 procent tilstrækkeligt.

Justitsministeren (Engell):

Fru Elisabeth Arnold stillede mig et spørgsmål i forhold til det svar, jeg har givet på spørgsmål nr. 22, hvor vi på baggrund af opslag i kriminalregistret er nået frem til, i hvilket omfang personer, som er i gruppen af statsløse palæstinensere, altså af de 460, har begået et eller flere strafbare forhold. Det er det, der fremgår af svaret.

Men et helt andet spørgsmål er jo, som også fru Elisabeth Arnold var inde på, i hvilket omfang disse personer efter lovforslaget vil have adgang til opholdstilladelse her i landet. For det fremgår jo af selve lovforslagets § 1, stk. 2, at udlændingelovens normale bestemmelser i øvrigt også finder anvendelse, og det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at også betingelserne i udlændingelovens § 10, der jo er centrale i denne sammenhæng, finder anvendelse, og det betyder altså, at strafbare forhold hos ansøgeren kan være til hinder for, at der gives en opholdstilladelse.

Derfor vil det i forbindelse med administrationen af denne lov være, fuldstændig som når det gælder udlændingeloven i øvrigt, at det er udlændingemyndighederne, som i forbindelse med hver enkelt sag vurderer, om f.eks. betingelserne i udlændingelovens § 10 er til hinder for, at den pågældende kan få en opholdstilladelse eller ej. Jeg kan ikke udtale mig om de konkrete eksempler, men det vil sige, at det er udlændingelovens normale bestemmelser, der gælder, og det vil så igen sige, at har der typisk været tale om alvorlige forhold, så vil det føre til, at der gives afslag på ophold her i landet.

Så stillede hr. Arne Melchior mig også et spørgsmål. Hr. Arne Melchior sagde, at han ville hævde den påstand, at Flygtningenævnet kan ikke sætte FN's flygtningekonvention ud af kraft. Nej, selvfølgelig ikke. FN's flygtningekonvention har Kongeriget Danmark tiltrådt og ratificeret. Den giver os alle en forpligtelse til at sikre, at mennesker, der løber en risiko for personlig forfølgelse af de grunde, jeg har nævnt, ikke sendes tilbage, hvor der er en sådan risiko for forfølgelse, og det er jo også det, nævnet i sin administration tilsigter og tilsikrer.

Nu har vi flere gange diskuteret temaet indrejseforholdene i Libanon, og jeg synes, det er vigtigt at gøre sig klart, at også det spørgsmål har nævnet taget i betragtning i forbindelse med de konkrete afgørelser. Det viste sig jo bl.a. ved, at Flygtningenævnets formand rettede en henvendelse til samtlige nævnets medlemmer for at høre, om man i forbindelse med voteringerne i de enkelte sager havde taget indrejserisikoen med i betragtning. Og som hr. Arne Melchior ved, svarede alle nævnets medlemmer, så vidt jeg erindrer minus 2, at det havde man taget med i betragtning. Så det indgår altså i den afgørelse om asylgrundlaget, som Flygtningenævnet tager stilling til.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg siger tak for justitsministerens svar. Jeg må erklære mig uenig. Justitsministeren har – og det tjener ham til ære – heller ikke i dag, skønt der er frittet gentagne gange, draget i tvivl, at det pågældende land, Libanon, er besat land, at fremmede tropper og politistyrker hørende under præsident Assads Syrien kontrollerer indrejer til dette land.

Jeg mener ikke, eller jeg vil tillade mig at bestride, at Flygtningenævnet i dets forudsætninger har haft mulighed for at tage stilling til, om Danmark kan udsende mennesker til et land besat af et andet lands militær og politi. Flygtningenævnet skønner – og vi ved jo, at der gik noget med 8 måneder, førend medlemmerne fik et meget relevant papir i hånden. Jeg kan ikke huske, om de så havde det i hånden, da de voterede anden gang om den ting, justitsministeren sagde; det lægger jeg til grund at de havde. Men der var alligevel sket en forskydning af opfattelsen hos mange mennesker, muligvis også hos nogle af dem. Men det er efter min mening ikke et spørgsmål til afgørelse for et flygtningenævn, men for den politiske magt i dette land, nemlig dem, der kan drages til ansvar – det kan Flygtningenævnet jo ikke – at tage stilling til, om vores godkendelse af FN's flygtningekonvention tillader, at vi udsender mennesker, medmennesker, til et land, der er besat af en fremmed magt.

Jeg mener ikke, at det har været lovens intention, at Flygtningenævnet kunne beskæftige sig med dette. Jeg mener heller ikke, de evner det. De kan heller ikke stå til ansvar for det.

[Arne Melchior]

Jeg mener derimod, det er regeringens pligt at tage det ansvar på sig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 234:

Forslag til lov om ændring af visse ikrafttrædelsestidspunkter i CO₂-pakken.

Af energiministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 19/2 92. Første behandling 21/2 92. Betænkning 21/2 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-6

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til trafikministeren:

»Hvordan vil regeringen sikre, at byggeriet af Storebæltsforbindelsen kommer under fuld kontrol, både hvad angår pris, sikkerhed og miljø, og at den kollektive trafik får de aftalte fordele?«

Af Bilgrav-Nielsen (RV) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 22/1 92. Fremme af forespørgslen vedtaget 29/1 92).

Begrundelse

Bilgrav-Nielsen (RV):

Vi har valgt at formulere og begrunde forespørgslen meget kort; men jeg tror ikke, der kan herske tvivl, hverken i Folketinget eller hos ministeren, om, at det er alvorligt og sagligt ment.

Vi tror, at såvel offentligheden som Folketinget har et ønske om og et behov for at få en samlet og grundig fremstilling af forholdene omkring Storebæltsbyggeriet, hvad angår spørgsmålene: Hvad bliver prisen? Hvordan ser det ud nu? Hvordan er fremtidsudsigterne? Hvad med sikkerhed og miljø – en stor og vigtig sag omkring Storebælt? Og dernæst ikke mindst det, som ser mest problematisk ud i øjeblikket, nemlig de relationer, der er mellem Storebæltsforbindelsen og den kollektive trafik, som jo unægtelig fik en ganske klar særplacering, da lovforslaget blev vedtaget.

Men vi afventer ministerens svar.

Besvarelse

Trafikministeren (Ikast):

Jeg vil gerne takke Det Radikale Venstre, der har stillet denne forespørgsel til mig, så jeg kan få denne lejlighed til netop at redegøre for Storebæltsprojektet. Det er en mulighed for mig til at gendrive nogle af de rygter, der vserer ude i landet, således at vi kan tale samme sprog.

Jeg vil først gennemgå status for den tekniske og udførelsmæssige side af projektet, hvorefter jeg vil redegøre for udviklingen i anlægsbudgettet. Endelig vil jeg redegøre for spørgsmålet om sikkerheden og de miljømæssige aspekter.